

Андрій Дудченко, до проекту Гебдомерос, фрагмент, 2015, полотно, мішана техніка

Гебдомерос

18.02 - 16.03.15

Антон Логов та Андрій Дудченко

Жартома кажу: це клоновані образи, тато яких – Малевич, а мама – де Кіріко.
Віктор Півоваров, 2004

Перший спільний проект Андрія Дудченка й Антона Логова присвячений сторіччю Чорного Квадрату Казимира Малевича. Саме сто років тому з'явилася ця ікона супрематизму, аби зайняти місце ікони православної. Заміняючи квадрат на коло, автори залишили незмінним інший елемент «Останньої футуристичної виставки «0,10» – стілець музейного працівника. Такий же порожній, як і стілець «Гебдомероса» з колекції Павла Гудімова, що став точкою відліку проекту та маніфестував пустоту.

Сакралізовану Малевичем у Чорному Квадраті, – пустоту пробує висловити й Кіріко. Однак якщо Малевич живописав її «як вона є» – у первинному й незмінному вигляді, то історія Гебдомероса – це історія її пошуку, та ніколи – не віднаходження. Зіставляючи цих двох «апостолів підсвідомого», Антон Логов та Андрій Дудченко пропонують глядачу зануритись у власну свідомість, спроектовану та відображену в експозиції «Гебдомерос».

Що являє собою свідомість сучасної людини? Інсталяційною мовою Логова, це стелаж «Ковчега». Комірки, ущент заповнені уламками культурної пам'яті – від давньогрецьких цитат до телевізійного екрану, що активно пожирає внутрішній простір. У спантеличеній уяві ясними залишаються тільки спогади дитинства – незворотно втрачений Золотий вік, що відбивається на полотнах Дудченка. Жодної підказки «як правильно» й жодного вказівника виходу. Лише Сцілла та Харибда – бажано-неможливе та можливе, але не бажане.

Зіставлення ментального хаосу й порожнечі знову приводить нас до стільця. Упершись у глухий кут, після занепаду античності, людина підняла очі догори й почала молитися. Спочатку – на святі образи. А по «смерті» Бога, – на саму пустоту, що лишилася – Чорний Квадрат. Наслідки цієї молитви ми бачимо на людських фігурах Малевича. Поживши піввіку просто неба, його людина без обличчя потрапляє на полотна Кіріко, щоб перетворитись на пластмасове механізоване тіло, а далі – на порожню «голову» в геометричних експериментах Дудченка. Вихід назовні закривається, і Гебдомерос назавжди потрапляє у пастку власної пам'яті, втрачаючи контакт з реальністю, стаючи ілюзією.

Ще кілька років – і місце метафізичної ікони посіла віртуальна. Оминувши роль медіума, тим не менш, художники не відмовляються від власного апокаліптичного бачення. Антон Логов наполягає на глобальній катастрофі, тоді як Андрій Дудченко відмовляє людині в ясному майбутньому. Історія не закінчується, проте очікування чуда безжально зникає.

Олена Єгорушкіна